

Parijs, maandag, 5 mei

De eerste zwoele lentewind woei met vlagen door de smalle Parijse steegjes en over de brede boulevards. 's Avonds bracht hij het volk dat de winter beu was de straat op. Mensen bevolkten massaal de trottoirs, wandelden gearmd, bevolkten de terrasjes en keuvelden opgewekt. Zelfs de toeristen klaagden niet meer: hier had je het betoverende Parijs van de brochures.

In beslag genomen door hun *vin ordinaire* onder de sterrenhemel, hadden de lentevierders op de bedrijvige rue de Vaugirard geen oog voor de grote, zwarte Renault-bestel die met verduisterde ramen van de drukke straat naar de boulevard de Pasteur afsloeg. Het busje reed een blokje om door de rue du Docteur Roux en uiteindelijk ging het de stille rue des Volontaires in, waar geen enkele activiteit was, behalve een paartje dat elkaar in een portiek stond te zoenen.

Het zwarte busje stopte voor l'Institut Pasteur, de motor werd afgezet en de koplampen gingen uit. Daar bleef hij kalmpjes staan tot het jonge stel, dat in zijn geluk de wereld om zich heen was vergeeten, in een huis aan de overkant verdween.

De deuren van het busje gingen open en er stapten vier van top tot teen in het zwart geklede figuren met bivakmutsen uit. Met elk een Uzi, een compact machinepistool, en een rugzak glipten ze bijna onzichtbaar door de duisternis. Uit de schaduw van het Pasteur-instituut dook een gestalte op die hun voorging op het terrein terwijl de straat achter hen stil en uitgestorven bleef.

Op de rue de Vaugirard was een saxofonist begonnen zachte, hese muziek te spelen. De nachtelijke bries voerde de klanken, het gelach en de geur van lentebloemen door de open ramen van de talrijke gebouwen van het Pasteur-instituut. Het beroemde onderzoekscentrum herbergde meer dan vijftienghonderd geleerden, technici, studenten en administratieve medewerkers en een groot aantal werkte 's avonds door.

De indringers hadden niet op zoveel activiteit gerekend. Met grote waakzaamheid meden ze de voetpaden, luisterden, hielden de ramen en het terrein in de gaten en bleven in de buurt van bomen en gebouwen naarmate het lentekabaal van de rue de Vaugirard toenam. Maar alle activiteit buiten ging aan dr. Emile Chambord voorbij. Hij

zat alleen achter zijn toetsenbord op de verder verlaten eerste verdieping van zijn gebouw. Hij had een groot laboratorium, wat een van de belangrijkste onderzoekers van het instituut wel toekwam. Er was een aantal kostbare apparaten, waaronder een robotachtige genen-chiplezer en een raster-tunnelingmicroscop waarmee individuele atomen gemeten en verplaatst kunnen worden. Maar van persoonlijker belang, en veel crucialer waren vanavond de mappen bij zijn linkerelleboog en, aan zijn andere kant, een spiraalnotitieboek, dat openlag op de bladzijde waarop hij minutieus gegevens bijhield. Zijn vingers bleven ongeduldig rusten op het toetsenbord, dat verbonden was met een merkwaardig apparaat dat meer van een inktvis weg had dan van een IBM of Compaq. Het zenuwcentrum zat in een glazen bak met een constante temperatuur en door de wanden zag je zilver-blauwe pakjes gel, als doorzichtige eieren ondergedompeld in een geleachtige schuimsubstantie. Ultradunne buisjes verbonden de pakjes gel met elkaar en bovenop lag een deksel. Waar die contact maakte met de pakjes gel, zat een gecoate, metaalachtige plaat. Boven dat alles stond een apparaat ter grootte van een iMac met een ingewikkeld bedieningspaneel waarop lichtjes als pulserende oogjes knipperden. Uit dat apparaat ontsproten nog meer buisjes die naar de verzameling pakjes voerden, terwijl draden en kabels zowel de bak als het apparaat met het toetsenbord, een scherm, een printer en nog allerlei andere hightech apparatuur verbonden.

Dr. Chambord toetste opdrachten in, keek naar de monitor, las de meters op het iMac-achtige apparaat af en hield voortdurend de temperatuur van de pakjes gel in de glazen bak in de gaten. Al werkend registreerde hij gegevens in zijn notitieboek, tot hij opeens naar achteren leunde om de hele uitstalling te overzien. Uiteindelijk knikte hij abrupt, typte een alinea schijnbare wartaal – letters, getallen en symbolen – en zette een timer in werking.

Hij tikte nerveus met zijn voet op de grond en trommelde met zijn vingers op het werkblad. Maar in precies twaalf seconden kwam de printer tot leven en braakte een vel papier uit. Hij onderdrukte zijn opwinding, zette de timer stop en maakte een aantekening. Uiteindelijk stond hij zichzelf toe de uitdraai te grijpen.

Al lezend verscheen er een glimlach om zijn mond. *‘Mais oui.’*

Dr. Chambord haalde diep adem en typte kleine clusters opdrachten. Er verschenen zulke snelle reeksen op het scherm dat zijn vingers het niet konden bijhouden. Ondertussen mompelde hij onverstaaenbaar. Even later verstrakte hij, boog zich dichterbij het scherm en fluisterde in het Frans: ‘... nog een... nog... een... ja!’

Hij lachte hardop van triomf en draaide zich om voor een blik op de klok aan de muur. Het was 21.55 uur. Hij noteerde het tijdstip en stond op.

Zijn bleke gezicht glom toen hij zijn mappen en aantekenboek in een haveloze tas propte en zijn jas van een ouderwetse empire-kapstok bij de deur pakte. Hij zette zijn hoed op, wierp nog een blik op de klok en keerde terug naar zijn apparatuur. Staande toetste hij nog een serie opdrachten in, keek een poosje naar het scherm en uiteindelijk sloot hij alles af. Hij liep kwiek naar de deur, opende hem en zag dat de halfduistere gang uitgestorven was. Heel even be kroop hem een onrustig gevoel.

Vervolgens zette hij het van zich af. *Non*, mompelde hij binnensmonds. Dit was het moment om te gloriëren: een geweldige prestatie. Met een brede glimlach liep hij de schemerige gang in. Voordat hij de deur achter zich dicht kon doen, werd hij omsingeld door vier gestalten in het zwart.

Een halfuur later hield de pezige aanvoerder van de indringers de wacht toen zijn drie metgezellen het zwarte busje in de rue des Volontaires inlaadden. Zodra de zijdeur dichtging, nam hij nog een keer de stille straat in zich op en stapte vervolgens naast de chauffeur in. Hij knikte naar hem en het busje gleed weg naar de drukke rue de Vaugirard, waar het in het verkeer werd opgenomen.

De uitbundigheid op de trottoirs en in de cafés en *tabacs* zette zich voort. Er arriveerden nog meer straatmuzikanten en de *vin ordinaire* stroomde als de Seine. Vervolgens vloog het gebouw dat dr. Chambords laboratorium op de legendarische Pasteur-campus herbergde zonder waarschuwing met een bulkende vlammenzee de lucht in. De aarde sidderde toen de vlammen uit alle ramen leken te barsten. Ze schoten omhoog naar de zwarte, nachtelijke lucht in een rood-gele eruptie van verschrikkelijke hitte die kilometers in de omtrek te zien was. Terwijl er een regen van bakstenen, vonken, glasscherven en as daalde, zocht de menigte in de omringende straten schreeuwend van paniek in allerijl een goed heenkomen.

Het eiland Diego Garcia in de Indische Oceaan

Om 6.54 uur stond de officier van dienst van de Amerikaanse leger-, luchtmacht- en marinebasis door het raam te staren naar het vroege zonlicht dat het warme, blauwe water van Emerald Bay aan de lagunekant van de U-vormige atol bescheen. Hij wenste dat hij vrij had. Hij knipperde traag met zijn ogen en zijn gedachten dreven af. De U.S. Navy Support Facility, verantwoordelijk voor de logistieke commandovoering over deze strategische, operationeel gezien hoogst belangrijke basis, hield alle drie de krijgsmachtdelen druk bezig met de ondersteuning van de gevechtstaken van zee-, lucht- en grondtroepen. De beloning was het eiland zelf, een afgelegen plek van een overweldigende schoonheid, waar het eenvoudige ritme van de alledaagse plicht de eierzucht in slaap wiegde.

Hij overwoog serieus een flink eind te gaan zwemmen als zijn dienst erop zat, maar een minuut later, om 6.55 uur, verloor de controletoeren het contact met de volledige vloot van B-1B-, B-52-, AWAC-, P-3 Orion- en U-2-toestellen die op dat moment in de lucht was met uiteenlopende opdrachten, zoals het waarnemen van een eventuele kernaanval, anti-onderzeebootverkenning en ondersteuning van andere bewakingstaken.

De tropische lagune verdween van zijn geestesoog. Hij blafte bevelen, duwde een technicus van een van de werkstations en ging uitzoeken wat er aan de hand was. Ieders aandacht was gericht op meters, uitleesapparatuur en beeldschermen terwijl ze hun uiterste best deden om het contact te herstellen.

Alles was tevergeefs. Om 6.58 uur alarmeerde hij met ingehouden paniek de bevelhebber van de basis.

Om 6.59 uur lichtte de bevelhebber het Pentagon in.

Vervolgens werd merkwaardig genoeg om 7.00 uur, vijf minuten nadat de toestellen op geheimzinnige wijze uit de ether waren verdwenen, alle contact op onverklaarbare wijze precies op hetzelfde moment hersteld.

Fort Collins, Colorado, dinsdag 6 mei

De zon die opkwam boven de uitgestrekte prairie in het oosten legde de landelijke Foothills Campus van de rijksuniversiteit van Colorado in een gouden licht. Daar tuurde Jonathan ('Jon') Smith, arts,

in een geavanceerd laboratorium in een onopvallend gebouw door een binoculaire microscoop en schoof behoedzaam een minutieus vervaardigde glazen naald op zijn plek. Hij deponeerde een onzichtbare druppel vloeistof op een plat schijfje dat niet groter was dan een speldenknop. Onder de uiterst gevoelige microscoop vertoonde het schijfje een opvallende – en schijnbaar onmogelijke – gelijkenis met een printplaatje.

Smith draaide wat aan de microscoop om het beeld scherper te krijgen. ‘Mooi,’ mompelde hij glimlachend. ‘Er is nog hoop.’

Smith was niet alleen deskundig op het gebied van de virologie en de moleculaire biologie, maar ook legerarts – luitenant-kolonel zelfs – die hier tussen de torenhoge naaldbomen en glooiende voetheuvels van Colorado tijdelijk gestationeerd was in dit laboratorium van de CDC, de Centers of Disease Control. Hij was informeel uitgeleend door de U.S. Army Medical Research Institute for Infectious Diseases (USAMRIID) met de opdracht fundamenteel onderzoek naar evolverende virussen voort te zetten.

Alleen had het subtiele werk dat hij zo vroeg in de ochtend door de microscoop gadesloeg niets met virussen te maken. USAMRIID was het meest vooraanstaande onderzoeksinstituut van het leger. CDC was z’n hoog aangeschreven civiele evenknie. Meestal waren ze felle rivalen. Maar niet hier en niet nu, en het werk dat in dit laboratorium werd verricht hield maar zijdelings verband met de geneeskunde.

Smith maakte deel uit van het weinig bekende CDC-USAMRIID onderzoeksteam dat meedeed aan de wereldwijde race om de eerste moleculaire – of DNA-computer te vervaardigen, en daarmee een unieke schakel tussen de levenswetenschappen en de informatica te creëren. Het concept intrigeerde de wetenschapper in Smith en was een uitdaging aan zijn expertise op het gebied van de microbiologie. Wat hem trouwens op dat goddeloze uur naar zijn laboratorium had gebracht, was de hoop op een doorbraak in de moleculaire circuits, gebaseerd op specifieke organische polymeren waaraan hij en zijn medeonderzoekers dag en nacht hadden gewerkt.

Als ze zouden slagen, konden hun gloednieuwe DNA-circuits talrijke malen opnieuw geconfigureerd worden, en dat zou het team een stap verder brengen om silicium – het sleutel ingrediënt van de huidige moederborden van computers – naar het verleden te verwijzen. En dat was maar goed ook. De computerindustrie bevond zich toch aan de grens van de mogelijkheden van de siliciumtechnologie, terwijl biologische componenten een logische – zij het ingewikkelde – volgende stap leken te bieden. Als DNA-computers haalbaar gemaakt

konden worden, zouden ze oneindig veel krachtiger worden dan het grote publiek zich voor kon stellen, en daar kwamen de belangen van het leger en USAMRIID om de hoek kijken.

Smith was gefascineerd door het onderzoek, en zodra hij geruchten hoorde over het gezamenlijke CDC-USAMRIID-project, zorgde hij ervoor dat hij aan boord werd gehaald om zich gretig in die technologische wedloop te storten, waar de toekomst misschien maar één atoom verwijderd was.

‘Hallo, Jon.’ Larry Schulenberg, een van de belangrijkste microbiologen van het project, kwam in zijn rolstoel het lege lab in rijden. ‘Heb je het al gehoord, van het Pasteur?’

Smith keek van zijn microscoop op. ‘Jezus, ik hoorde je niet eens binnenkomen.’ Toen zag hij Larry’s sombere gezicht. ‘Het Pasteur,’ herhaalde hij. ‘Hoezo? Wat is daarmee?’ Evenals USAMRIID en de CDC was het Pasteur-instituut een onderzoekscomplex van wereldklasse.

Schulenberg was een gebruikte, energieke man van in de vijftig met een kaalgeschoren hoofd, een kleine, diamanten oorbel en schouders met forse spierbundels als gevolg van het jarenlang met krukken lopen. Hij klonk somber. ‘Een of andere explosie. Het ziet er niet best uit. Er zijn mensen omgekomen.’ Hij pelde een velletje van een stapel uitdraaien op zijn schoot.

Jon griste het uit zijn handen. ‘Mijn god. Hoe is dat gebeurd? Een laboratoriumongeluk?’

‘De Franse politie denkt van niet. Misschien een bom. Ze trekken voormalige werknemers na.’ Larry keerde zijn rolstoel en reed weer terug naar de deur. ‘Ik dacht dat je het wel zou willen weten. Jim Thrane in Porton Down heeft me gemaaild, dus heb ik het verhaal gedownload. Ik moet even kijken wie er nog meer zijn. Iedereen zal het willen weten.’

‘Bedankt.’ Toen de deur dichtging, las Smith het bericht snel door. Daarna las hij het weer en was het alsof zijn maag kromp.

Laboratoria Pasteur met de grond gelijk

Parijs – Een kolossale explosie heeft gisteravond om 22.52 uur aan minstens twaalf mensen het leven gekost en een gebouw van drie verdiepingen met kantoren en laboratoria in het gerenommeerde Pasteur-instituut met de grond gelijk gemaakt. Er zijn vier overlevenden gevonden wier toestand kritiek is. De zoektocht naar andere slachtoffers onder het puin wordt voortgezet.

Volgens deskundigen van de brandweer zijn er aanwijzingen van explosieven gevonden. Geen persoon of groep heeft de verantwoordelijkheid opgeëist. Het onderzoek, onder andere naar onlangs ontslagen werknemers, gaat door. Een van de geïdentificeerde overlevenden is dr. Martin Zellerbach, een computergeleerde uit de Verenigde Staten, die hoofdwonden heeft opgelopen...

Het hart van Smith leek stil te staan. *Dr. Martin Zellerbach, een computergeleerde uit de Verenigde Staten, die hoofdwonden heeft opgelopen.* Marty? Het gezicht van Jons oude vriend flitste langs zijn geestesoog terwijl zijn vingers om de uitdraai verstrakten. Die scheve glimlach, die intense, groene ogen die het ene moment konden twinkelen en het volgende konden afdwalen, in gedachten verzinken of misschien ergens in de ruimte keken. Marty was een kleine, mollige man met een onzekere tred alsof hij nooit goed had leren lopen. Hij leed aan het Asperger-syndroom, een zeldzame aandoening aan de minder ernstige kant van het autismespectrum. De symptomen waren onder meer obsessief eten en drinken, hoge intelligentie, een verlamdend gebrek aan sociale en communicatieve vaardigheden en een opvallend talent op één specifiek gebied: wiskunde en elektronica.

Een zorgelijke pijn maakte zich van Smiths keel meester. *Hoofdwonden.* Hoe erg was Marty eraan toe? Daarover stond niets in het bericht. Smith haalde zijn mobiele telefoon te voorschijn die een speciale vervormer had en belde Washington.

Hij en Marty waren samen in Iowa opgegroeid, waar hij Marty had beschermd tegen pesterijen van medescholieren en zelfs van enkele leraren die moeite hadden om te geloven dat iemand die zo intelligent was niet met opzet de onbeschofte dwarsligger uithing. Marty's Asperger-syndroom werd pas vastgesteld toen hij ouder was en uiteindelijk kreeg hij de medicatie die hem hielp beide benen op de grond te zetten en te functioneren. Toch had Marty een hekel aan het slikken van medicijnen en had hij zijn leven zo ingericht dat hij het zo vaak mogelijk kon omzeilen. Jarenlang kwam hij zijn gezellige bungalow in Washington D.C. niet uit. Daar was hij veilig met de uiterst geavanceerde computers en software die hij aan de lopende band ontwierp, en daar konden zijn geest en creativiteit ongeremd een hoge vlucht nemen. Daar kwamen zakenlui, academici en geleerden van over de hele wereld zijn advies inwinnen, maar nooit persoonlijk: altijd on line.

Dus wat moest die verlegen computertovenaar in Parijs?

De laatste keer dat Marty erin had toegestemd om zijn huis te verlaten was anderhalf jaar geleden, en het was een verre van vriendelijke uitnodiging geweest die hem ertoe had gebracht. Het waren een kogelregen en het begin van de catastrofe van het Hades-virus die bijna had plaatsgevonden, die Smiths verloofde Sophia Russell het leven hadden gekost.

Smith hoorde de telefoon in het verre Washington D.C. overgaan en tegelijkertijd klonk er iets als een mobiele telefoon vlak voor de deur van zijn laboratorium. Hij kreeg een raar voor gevoel...

‘Hallo?’ Het was de stem van Nathaniel Frederick (‘Fred’) Klein. Smith draaide zich abrupt om en staaarde naar de deur. ‘Kom binnen, Fred.’

Het hoofd van de uiterst geheime spionage- en contraspionage troubleshootersdienst Covert-One kwam zo geruisloos als een spook het laboratorium in met zijn mobiel nog in de hand. ‘Ik had kunnen weten dat je het nieuws had gehoord en me zou bellen.’ Hij zette zijn telefoon uit.

‘Over Mart? Ja, ik heb net het nieuws van het Pasteur gelezen. Wat weet jij ervan? En wat doe je hier?’

Zonder iets te zeggen liep Klein langs de glimmende reageerbuisen en apparatuur op de serie werkbladen waaraan weldra andere onderzoekers en medewerkers van CDC-USAMRIID zouden werken. Bij dat van Smith bleef hij staan. Hij verhief zijn linkerheup en ging met een ernstig gezicht en gekruiste armen op het stenen werkblad zitten. Hij was zo’n een meter tachtig en zoals gewoonlijk droeg hij een van zijn gekreukte pakken, bruin deze keer. Hij had een bleke huid omdat hij nooit langdurig het zonlicht zag. Fred was geen natuurmens. Met zijn wijkende haargrens, bril met een dun, metalen montuur en hoge, intelligente voorhoofd kon hij van alles zijn, van uitgever tot valsemunter.

Hij keek Smith even aan en zei meelevend: ‘Je vriend is wel in leven, maar in coma. Ik zal de pil niet vergulden, overste. De artsen maken zich zorgen.’

De duistere pijn van Sophia’s dood kon af en toe nog zwaar op Smith drukken en Marty’s ongeluk bracht het allemaal terug. Maar Sophia was weg en nu was alleen Marty belangrijk.

‘Wat moest hij in godsnaam op het Pasteur?’

Klein haalde zijn pijp uit zijn zak en bracht zijn tabakszak te voorschijn. ‘Ja, dat vroegen wij ons ook al af.’

Smith wilde weer iets zeggen... maar bedacht zich. Covert-One werk-

te volledig buiten de officiële bureaucratie van de militaire inlichtingendiensten om, ver van de kritische blik van het Congres, onzichtbaar voor het publiek en voor alle geledingen van de overheid behalve het Witte Huis. De schimmige chef liet zich nooit zien, behalve als er iets wereldschokkends was voorgevallen of stond te gebeuren. Covert-One had geen formele organisatie- of bureaucratische structuur, geen hoofdkwartier en geen officiële medewerkers. In plaats daarvan bestond de dienst uit een heterogene verzameling professionele deskundigen op talrijke gebieden, stuk voor stuk met ervaring in clandestiene operaties, de meesten met een militaire achtergrond en allemaal in wezen ongebonden: zonder gezin, familiebanden en permanente of tijdelijke verplichtingen.

Wanneer de nood aan de man kwam, was Smith een van die elite-medewerkers.

‘Je bent hier niet vanwege Marty,’ zei Smith. ‘Het is het Pasteur. Er is iets gaande. Wat is het?’

‘Laten we even naar buiten gaan om een wandelingetje te maken.’ Klein schoof zijn bril op zijn voorhoofd en stopte zijn pijp.

‘Die kun je hier niet aansteken,’ zei Smith. ‘DNA kan door zwevende deeltjes worden besmet.’

Klein zuchtte. ‘Reden te meer om naar buiten te gaan.’

Fred Klein – en Covert-One – vertrouwde niets en niemand en nam niets als vanzelfsprekend aan. Zelfs in een laboratorium dat officieel niet bestond, kon af luisterapparatuur verborgen zitten. Smith wist dat dit de werkelijke reden was dat Klein naar buiten wilde. Hij volgde de meesterspion de gang op en deed de deur op slot. Zij aan zij liepen ze langs donkere laboratoria en kantoren waar hier en daar licht brandde en daalden de trap af. Op het ruisende gezoem van het ventilatiesysteem na was het stil in het gebouw.

Buiten vielen de stralen van het eerste zonlicht schuin tegen de naaldbomen zodat die aan de oostkant in vuur en vlam leken te staan terwijl de schaduwzijde aan de westkant pikzwart bleef. In het westen torenden de Rocky Mountains met stralende toppen hoog boven de campus uit. De nachtelijke duisternis die bleef hangen in de valleien die de flanken plooiden was paars. De lucht was zwanger van dennengeur.

Klein verwijderde zich een tiental stappen van het gebouw en bleef toen staan om zijn pijp aan te steken. Hij pafte en drukte de tabak aan tot zijn gezicht bijna schuilging achter een rookwolk. Hij wuifde wat van de rook weg.

‘Kom op.’ Ze liepen in de richting van de weg en Klein zei: ‘Vertel

eens over je werk hier. Hoe staat het ermee? Hebben jullie die moleculaire computer al bijna?’

‘Als dat zou kunnen. Het onderzoek gaat goed, maar traag. Het is ingewikkelde materie.’

Alle regeringen ter wereld wilden de eerste werkende DNA-computer hebben, omdat die in staat zou zijn elke code of geheimtaal in een oogwenk te ontsluiëren. Een huiveringwekkend vooruitzicht, vooral als het om defensie ging. Alle Amerikaanse kernraketten, geheime systemen van de Nationale Veiligheidsdienst, spionagesatellieten van de NRO, het totale operationele vermogen van de marine, alle defensieplannen... Alles wat maar van elektronica afhankelijk was zou aan de genade van die eerste moleculaire computer zijn overgeleverd. Zelfs de grootste siliciumsupercomputer zou er niets tegen kunnen ondernemen.

‘Hoe lang duurt het nog voordat de wereld een werkend exemplaar ziet?’ informeerde Klein.

‘Nog enkele jaren,’ zei Smith zonder aarzelen. ‘Misschien nog langer.’

‘Wie is er het verst?’

‘Praktisch en operationeel? Voor zover ik weet niemand.’

Klein zoog aan zijn pijp en drukte de brandende tabak weer aan. ‘Als ik zei dat iemand het al voor elkaar heeft, op wie zou je dan gokken?’

Er waren al voorlopige prototypes gemaakt die jaarlijks dichterbij bruikbaarheid kwamen, maar een feitelijk, compleet succes? Dat zou nog minstens vijf jaar duren. Tenzij... Takeda? Chambord?

Toen ging Smith een licht op. Omdat Klein er was, was het Pasteur de sleutel. ‘Emile Chambord. Wil je soms zeggen dat Chambord ons jaren voor is? Zelfs op Takeda in Japan voorligt?’

‘Chambord is waarschijnlijk omgekomen in de explosie.’ Klein pafte met een zorgelijk gezicht. ‘Zijn laboratorium is totaal verwoest. Er is niets over behalve vergruisde baksteen, verkoold hout en gebroken glas. Ze hebben zijn huis gecontroleerd, bij zijn dochter gekeken, overal. Zijn auto stond op het parkeerterrein van het Pasteur, maar hij is onvindbaar. Er gaan geruchten.’

‘Geruchten? Dat is altijd zo.’

‘Dit is iets anders. Ze komen van de Franse militaire top, van collega’s, van zijn meerderen.’

‘Als Chambord er zo dichtbij was, dan zouden er meer geruchten zijn. Dan zou iemand het weten.’

‘Niet per se. Defensie ging regelmatig met hem praten, maar hij hield

vol dat hij niet verder was dan wie ook. En wat het Pasteur zelf betreft, hoeft een hoge onderzoeker van Chambords kaliber en positie aan niemand verantwoording af te leggen.'

Smith knikte. Dat anachronisme bij het beroemde instituut klopte.

'En zijn aantekeningen? Zijn administratie? Verslagen?'

'Niets van het afgelopen jaar. Nul-komma-nul.'

'Geen documentatie?' riep Smith uit. 'Dat moet. Die zit waarschijnlijk in de databank van het Pasteur. Je gaat me toch niet vertellen dat het hele computersysteem vernietigd is?'

'Nee, de mainframe is in orde. Die staat in een bomvrije ruimte, maar hij heeft er al meer dan een jaar geen gegevens meer ingevoerd.' Smith trok een grimas. 'Had hij geschreven aantekeningen bijgehouden?'

'Als hij die überhaupt al bijhield.'

'Dat moet. Zonder complete gegevens kun je geen fundamenteel onderzoek doen. Laboratoriumaantekeningen, tussentijdse rapporten. Je moet een scrupuleuze documentatie bijhouden, anders kan je werk niet worden geverifieerd of gereproduceerd. Elke doodlopende straat en herhaling moet worden geboekstaafd. Als hij verdomme zijn gegevens niet in de computer opsloeg, moet hij geschreven aantekeningen hebben bijgehouden. Dat staat vast.'

'Dat kan wel zijn, Jon, maar tot nu toe hebben noch het Pasteur, noch de Franse autoriteiten enige documentatie gevonden. En neem maar van mij aan dat ze gezocht hebben, en goed ook.'

Smith dacht na. Met de hand geschreven? Waarom? Zou het kunnen dat Chambord zo bezitterig als een kloek was geworden toen hij eenmaal beseftte dat het succes binnen handbereik was? 'Denk je dat hij door iemand in het instituut in de gaten werd gehouden?'

'De Fransen weten niet wat ze moeten denken. Niemand trouwens,' zei Klein.

'Werkte hij alleen?'

'Hij had een lage laboratoriumassistent die op vakantie was. De Franse politie is naar hem op zoek.' Klein staarde naar het oosten, waar de zon inmiddels als een kolossale schijf al wat hoger boven de prairie hing. 'En we denken dat dr. Zellerbach ook met hem samenwerkte.'

'Dénken?'

'Wat dr. Zellerbach ook uitspookte, blijkt geheel informeel te zijn geweest, bijna geheim. Bij de beveiligingsdienst van het Pasteur staat hij alleen als "algemene waarnemer" te boek. Na de bomexplosie is de politie direct naar zijn hotel gegaan, maar heeft daar niets bruik-

baars gevonden. Hij leefde uit een koffer en heeft geen vrienden gemaakt, daar noch in het Pasteur. De politie was verbaasd hoe weinig mensen zich hem eigenlijk herinnerden.'

Smith knikte. 'Marty ten voeten uit.' Zijn eenzelve oude vriend zou met alle geweld zo anoniem mogelijk hebben willen blijven. Maar tegelijkertijd was een bijna voltooide moleculaire computer een van de weinige projecten die hem uit zijn hardnekkige isolement in Washington had kunnen lokken. 'Wanneer hij wakker wordt, zal hij je kunnen vertellen hoe ver Chambord was.'

'Als hij wakker wordt. En dan nog kan het al te laat zijn.'

Jon voelde zich plotseling kwaad worden. 'Hij komt vast uit die coma.'

'Oké, overste. De vraag is: wanneer?' Klein haalde de pijp uit zijn mond en keek gramstorig voor zich. 'We zijn zojuist met een akelig telefoontje gewekt. Gisteravond om 19.55 uur Washingtonse tijd is Diego Garcia alle communicatie met zijn toestellen verloren. Alle pogingen om het contact te herstellen of de bron van de kortsluiting te vinden zijn op niets uitgelopen. Vervolgens werd de communicatie weer hersteld, op de kop af vijf minuten later. Er was geen sprake van een fout in het systeem, atmosferische storing, of menselijk falen. De slotsom was dat het het werk van een computerhacker moest zijn geweest, maar er zijn geen sporen gevonden en alle deskundigen behalve God zelf beweren dat geen bestaande computer dat voor elkaar kan hebben gekregen zonder een spoor na te laten.'

'Is er schade aangericht?'

'Geen technische. Maar wel een heleboel bij ons zorgelijkheidsquotient.'

'Hoe verhoudt de timing zich met de bomexplosie bij het Pasteur?'

Klein glimlachte bitter. 'Het was een paar uur later.'

'Het kan een proef zijn geweest met Chambords prototype, als hij er een had. Als iemand het gepikt heeft.'

'Je meent het. Vaststaat dat Chambords lab weg is. Hij is dood of wordt vermist. En zijn werk is vernietigd of... wordt vermist.'

Jon knikte. 'Jij denkt dat de bom is geplaatst om de moord en de diefstal van zijn gegevens en van het prototype aan het oog te onttrekken.'

'Een bruikbare DNA-computer in de verkeerde handen is geen vrolijk denkbeeld.'

'Ik was toch al van plan naar Parijs te gaan in verband met Marty.'

'Dat dacht ik al. Het is een mooie dekmantel. Bovendien maak jij een betere kans om een moleculaire computer te herkennen dan wie

ook bij Covert-One.’ Klein staarde zorgelijk naar het uitgestrekte uitspannel boven de prairie alsof hij het intercontinentale kernraketten zag regenen. ‘Je moet erachter zien te komen of Chambords aantekeningen, verslagen en gegevens zijn vernietigd of gestolen. En of er echt ergens een bruikbaar prototype is. We gaan op de gewone manier te werk. Ik ben je enige contact. Dag en nacht. Alles wat je nodig hebt van welk overheidsorgaan of militair onderdeel aan beide kanten van de Atlantische Oceaan: je hoeft maar te kijken. Maar je begrijpt natuurlijk wel dat er niets naar buiten mag komen? We willen geen paniek. Sterker nog, we willen niet dat een of ander hebzuchtig tweede- of derdewereldland het met de bommenleggers op een eenzijdig akkoordje gooit.’

‘Precies.’ De helft van de ontwikkelingslanden had weinig op met de Verenigde Staten. En de uiteenlopende terreurorganisaties die Amerika en de Amerikanen in toenemende mate tot doelwit kozen evenmin. ‘Wanneer vertrek ik?’

‘Nu,’ zei Klein. ‘Ik zet er natuurlijk ook andere deskundigen van Covert-One op, maar jij bent de voorhoede. De FBI en de CIA hebben ook mensen gestuurd. En vergeet niet dat ik me wat Zellerbach aangaat net zoveel zorgen maak als jij. We hopen allemaal dat hij snel bij bewustzijn komt. Maar misschien hebben we maar verrekte weinig tijd en er staan veel, heel veel levens op het spel.’

2

Parijs

Het liep tegen 18.00 uur en dus tegen het einde van Faroek al Hamids dienst toen hij eindelijk zijn uniform uittrok en l’Hôpital Européen Georges Pompidou via de dienstingang verliet. Hij had geen reden om aan te nemen dat hij werd gevolgd toen hij over de drukke boulevard Victor liep in de richting van het Café Massoud dat in een zijstraat lag weggestopt.

Uitgeput en neerslachtig van een lange dag vloeren dweilen, enorme manden vuil linnengoed sjouwen en de ontelbare andere zware klussen van een verpleeghulp, zette hij zich aan een tafeltje dat buiten noch binnen stond, maar precies op de plek waar de glazen schuifpui was weggeklapt en de frisse lentelucht van buiten zich mengde met de lekkere etensluchtjes uit de keuken.

Hij keek even om zich heen en negeerde vervolgens zijn mede-Algerijnen, Marokkanen en volk uit de Sahara onder de gasten. Weldra

zat hij aan zijn tweede kop sterke koffie en wierp hij misnoegde blikken op de wijndrinkers. Alle alcohol was verboden; het was een van de voorschriften van de islam die maar al te vaak door andere Noord-Afrikanen werd genegeerd. Als ze eenmaal ver van hun vaderland waren, dachten ze zeker dat ze Allah ook achter konden laten.

Net toen Faroek zich kwaad begon te maken, schoof er een vreemde aan.

De man met zijn lichtblauwe ogen was geen *Arabe*, al sprak hij wel Arabisch. ‘*Salaam aleikoem*, Faroek. Je bent een harde werker. Ik heb je gadeslagen en vind dat je beter verdient. Dus heb ik een voorstel voor je. Belangstelling?’

‘*Wahs-tah-habb?*’ gromde hij argwanend. ‘Voor niets gaat de zon op.’ De vreemde knikte vriendelijk. ‘Dat is waar. Niettemin, wat zouden jij en je gezin van een vakantie vinden?’

‘*Ehs-mah-lie*. Vakantie?’ vroeg Faroek verbitterd. ‘Dat is een onmogelijk voorstel.’

De man sprak hoger Arabisch dan Faroek, zij het met een vreemd accent; misschien Iraaks of Saoedisch. Maar hij was geen Irakees, Saoedi of Algerijn. Hij was een blanke Europeaan, ouder dan Faroek, tanig en donkerbruin van de zon. Toen de vreemde naar de ober gebaarde om nog meer koffie te brengen, zag Faroek al Hamid dat hij ook goed gekleed was, maar alweer niet naar de stijl van een bepaald land dat hij kon thuisbrengen, en dat kon hij meestal wel. Het was een spel dat hij speelde om zijn gedachten van zijn afgematte spieren af te leiden, van de lange uren hersenloos werk, van de onmogelijkheid om hogerop te komen in zijn nieuwe wereld.

‘Voor jou misschien,’ beaamde de vreemde. ‘Maar niet voor mij. Ik ben iemand die het onmogelijke mogelijk kan maken.’

‘*La*. Nee, ik ga niemand vermoorden.’

‘Dat vraag ik je ook niet. En ook niet om te stelen of saboteren.’

Faroek dacht even na. Zijn belangstelling groeide. ‘Hoe moet ik dan betalen voor die grandioze vakantie?’

‘Alleen maar door in je eigen handschrift een briefje in het Frans aan het ziekenhuis te schrijven waarin staat dat je ziek bent en je neef Mansoer hebt gestuurd om een paar dagen voor je waar te nemen. In ruil daarvoor geef ik je geld.’

‘Ik heb geen neef.’

‘Alle Algerijnen hebben neven. Wist je dat niet?’

‘Dat is waar. Maar ik heb geen neef in Parijs.’

De vreemdeling glimlachte samenzweerderig. ‘Hij is ook maar net uit Algiers gekomen.’

Faroeks hart maakte een sprongetje. Vakantie voor zijn vrouw en de kinderen. Voor h m. De man had gelijk, geen mens in Parijs zou weten wie er naar het werk kwam in het kolossale Pompidou-ziekenhuis, noch het iets kunnen schelen, zolang het werk maar werd gedaan en wel voor zo weinig mogelijk geld. Maar wat deze man, of iemand anders, wilde kon niet in de haak zijn. Drugs pikken, misschien. Aan de andere kant waren het toch allemaal heidenen en was het zijn zaak niet. In plaats daarvan concentreerde hij zich op het vrolijke vooruitzicht om naar huis te gaan en zijn familie te vertellen dat ze op vakantie gingen naar... Ja, waarheen?’

‘Ik zou de Middellandse Zee wel weer eens willen zien,’ zei Faroek aarzelend en hij hield de man goed in het oog om te zien of hij soms te veel vroeg. ‘Misschien naar Capri. Ik heb gehoord dat de stranden van Capri bedekt zijn met zilver zand. Het zal niet goedkoop zijn.’

‘Capri zal het zijn. Of Porto Vecchio. Of Cannes, of Monaco. Maakt niet uit.’

Terwijl de magische namen vol van beloften van de tong van de vreemde rolden, glimlachte Faroek vanbinnen, in zijn vermoeide, hongerige ziel en zei: ‘Zeg maar wat ik moet schrijven.’

Bordeaux

Een paar uur later ging de telefoon in een sjofel logement dat weggedoken stond tussen de wijnopslagplaatsen op de oever van de Garonne buiten Bordeaux. De enige bewoner van de kamer was een kleine, bleke man van in de twintig die op de rand van zijn bed naar de rinkelende telefoon zat te staren. Zijn ogen waren groot van angst en hij beefde over zijn hele lijf. Vanaf de rivier klonk geschreeuw en het lage gebrom van de scheepstoeters, en bij ieder hard geluid schrok de jongeman, die Jean-Luc Massenet heette, met een schok als een plastic marionet. Hij nam niet op.

Toen de telefoon eindelijk zweeg, haalde hij een blocnote uit de tas bij zijn voeten en begon iets in een bibberend handschrift op te schrijven en zijn snelheid nam toe in de haast om te noteren wat hij zich herinnerde. Maar na een paar minuten bedacht hij zich. Hij vloekte binnensmonds, scheurde het vel af, verfrommelde het en gooide de prop in de prullenmand. Vervuld van weerzin en angst gooide hij de blocnote met een klap op het tafeltje en besloot dat er niets anders opzat dan er weer vandoor te gaan.

Transpirerend greep hij de tas en haastte zich naar de deur.

Maar voordat hij de deurknop kon pakken werd er geklopt. Hij ver-

stijfde. Zoals een muis naar de zwaaiende kop van een cobra kijkt, staarde hij naar de deurknop die langzaam naar rechts en links draaide.

‘Ben jij dat, Jean-Luc?’ Het was een diepe stem en het Frans was van een landgenoot. De eigenaar van de stem kon niet verder dan een paar centimeter van de deur staan. ‘Ik ben kapitein Bonnard. Waarom neem je je telefoon niet op? Doe open.’

Jean-Luc sidderde van opluchting. Hij probeerde te slikken, maar zijn keel was zo droog als scheepsbesluit. Onhandig draaide hij de deur van het slot, gooide hem open en keek in de grauwe gang.

‘*Bonjour, mon capitain.* Hoe wist u...’ begon Jean-Luc.

Maar de kwieke, gedrongen officier die binnenkwam maakte een gebaar zodat hij zweeg, uit eerbied voor de macht van de man die het uniform van het Franse eliteregiment paratroepers droeg. Kapitein Bonnards zorgelijke ogen namen alle bijzonderheden van de goedkope kamer in zich op alvorens hij zich tot Jean-Luc wendde, die nog altijd onbeweeglijk in de deuropening stond.

‘Je lijkt me bang, Jean-Luc. Als je denkt dat je in zo’n groot gevaar verkeert,’ zei hij droog, ‘stel ik voor dat je de deur dichtdoet.’ De kapitein had een vierkant gezicht en een geruststellend krachtige, heldere blik. Zijn blonde haar was op militaire wijze om de oren kortgeknipt en hij straalde een zelfvertrouwen uit waar Jean-Luc zich dankbaar aan vastklampte.

Zijn asgrauwe gezicht werd rood. ‘Ik... Het spijt me, *capitain.*’ Hij deed de deur dicht.

‘Dat is maar goed ook. Welnu, wat is er allemaal aan de hand? Je zegt dat je op vakantie bent. In Arcachon, toch? Wat doe je dan hier?’

‘M-me verstoppem, meneer. Een paar mannen kwamen me daar zoeken in mijn hotel. Het waren niet de eerste de beste. Ze wisten hoe ik heette, waar ik in Parijs woonde, alles.’ Hij zweeg en moest hard slikken. ‘Een van hen haalde een pistool te voorschijn om de receptionist te bedreigen... Ik heb het allemaal afgeluisterd! Hoe wisten ze dat ik daar zat? Wat moesten ze van me? Ze zagen eruit alsof ze me kwamen vermoorden en ik wist niet eens waarom. Dus ben ik naar buiten geglipt, ingestapt en weggereden. Ik zat op een verborgen strandje dat ik had gevonden gewoon naar de radio te luisteren en probeerde te besluiten of ik terug kon gaan om de rest van mijn bagage op te halen toen ik het nieuws van die afschuwelijke tragedie op het Pasteur hoorde. Dat... dat dr. Chambord vermoedelijk dood is. Weet u nog iets nieuws? Leeft hij nog?’